

שיבת המתמידים "מאור שרגא"

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

פרשת "חיי שרה"

חשון תש"פ

"ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא" (כ"ג ט"ו). רש"י: בין שני אוהבים כמונו. ולכאורה ממתיו היו אברהם ועפרון אוהבים? אלא שנינו אוהבים משהו, אני אוהב כסף לכן אין ארבע מאות שקל כסף שווה אצלי כלום כי "אוהב כסף לא ישבע כסף" (קהלת ה' ט'). ואתה אוהב מצוות הרי לא ישווה בעיניך כל הון בעד קיום מצוה, וא"כ "ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא". (אמרי חיים)

*

"וישקול אברהם לעפרן את הכסף... ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר" (כ"ג ט"ז). שאלו לרבי לייב משפאלי: מדוע שונא מר את העשירים הלהוטים אחרי הכסף, ואין הוא שונא את העניים הלהוטים אף הם אחרי הכסף? השיב: העני מבקש כסף כדי לחיות, הרי למעשה מבקש הוא חיים, העשיר מבקש לחיות בשביל כספו, הרי שלמעשה מבקש הוא כסף.

*

"ואברהם זקן בא בימים" (כ"ד א'). "זקן בא בימים" ס"ת 'אמן', ללמדנו כי בזכות עניית אמן מאריכים ימיו של אדם, כמו שאחז"ל (ברכות דף מ"ז): כל המאריך באמן מאריכין לו ימיו ושנותיו. (תוספות השלם)

*

"ויד' ברך את אברהם בכל" (כ"ד א'). ברכו שיזכה לקיים "בכל לבבך בכל נפשך ובכל מאדך", ויהיו כל מעשיו לשם שמים.

*

"ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבת" (כ"ד י"א). מכאן רמז לברכת הגומל והלכותיה. "ויברך הגמלים" ארבעה הם החייבים בברכת 'הגומל': א. "מחוץ לעיר" - ההולך במדבר מחוץ לעיר, ב. "אל באר המים" - העובר בספינה על גב המים, ג. "לעת ערב" - חולה שעמד בשערי מוות, בערוב ימיו והתרפא, ד. "לעת צאת" - היוצא מבית האסורים. "השאבת" רמז לזמן הראוי לאמירת ברכה זו - ר"ת הטוב שיברך אחר ברכות תורה.

*

"ואבא היום אל העין" (כ"ד מ"ב). רש"י: 'היום יצאתי והיום באתי'..., כשהיה הש"ך (רבי שבתי כהן) בגיל ארבע, שאל את המלמד בפסוק זה: מנין לו לרש"י שבאותו יום גם יצא? הרי לא יאמינו לו שביום אחד עשה דרך של שבועות רבים? לאחר שהמלמד התמהמה מלענות, ענה הילד: על הפסוק "ויתן לו את כל אשר לו" (כ"ד ל"ו), מפרש רש"י: שטר מתנה הראה להם, משמע שאברהם אבינו כתב לו שטר מתנה להראות להורי הנערה, והרי שטר מתנה בהכרח שיהיה בו תאריך.

*

"ואבא היום אל העין" (כ"ד מ"ב). מדרך העולם כשהצדיק שולח בשליחות לא שואלים שאלות אולי כך ואולי כך, כי "עין ד' אל יראיו" (תהלים ל"ג), ויצליח בזכות הצדיק, וכאן הצדיק שולח עבדו בשליחותו וזה עומד ושואל "אולי לא תאבה האשה ללכת אחריי"..., נראה מזה כאילו פקפק בזה שעין ד' והשגחתו הפרטית למלאות רצון הצדיק. אך כאשר ראה את הניסים 'היום יצאתי והיום באתי' קפיצת ארץ וכו', אז אמר "ואבא היום אל העין" היום באתי אל "עין ד' אל יראיו" ואני כבר לא מפקפק בזה כלל. (קרית ארבע)

*

"ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" (כ"ד ס"ג). על מה היתה עיקר תפילתו של יצחק? "לפנות ערב" שיזכה לפנות ולגרש מלבו את הרצון לכל מה שהוא ערב ומתוק לחיכו.

(יסוד העבודה)

"ואברהם זקן בא בימים" - חשיבות הזמן

ידוע הפירוש: "ואברהם זקן בא בימים" שאברהם אבינו בא עם כל ימיו, ואף יום מחייו לא הלך לאיבוד, כי בכל יום עשה ופעל במצוות ומעש"ט עד שכולם באו בחשבון, ועי"ז הוא נקרא זקן, (דמ"א - שפ"א).

כך כל אדם צריך לראות שבכל יום מימי חייו יעשה בו רק טוב ולא רע, ואז יש מציאות חיות להיום הזה כמש"כ (משלי י' כ"ז): "יראת ד' תוסיף חיים", היינו מי שמתנהג ביראת ד', כל יום ויום יש בו חיות מחמת מעשה הטוב שעשה בהם, אבל "ושנות רשעים תקצורנה", אפילו שנים רבות שהרשע חי נחשב כמת, מאחר שלא פעל ועשה בהם טוב, (של"ה).

אחז"ל (ברכות דף ה'): 'אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו...יזכיר לו יום המיתה'. לכאורה מה זה 'יום המיתה' הלא יום המיתה אינו עיקר הזיכרון, עיקר זכרונו הוא הימים שלאחר מיתתו, לפני מי הוא עתיד לתת דין וחשבון, ויקבל שכר ועונש, וכי, היה צריך לומר 'יזכור לו המיתה' ?

אלא חז"ל כיוונו שיזכיר ליצרו כי יום זה אשר איננו עובד בו לבוראו, ובפרט אם יעשה דבר שלא כרצון השי"ת, היום ההוא 'יום המיתה' נקרא בחשבון ימיו, וכן האדם ברגע שעובד הוא להשי"ת נקרא חי, כי על התורה והמצוות נאמר (דברים ל' כ'): "כי הוא חייד", וכן נאמר (משלי ג' י"ח): "עץ חיים היא למחזיקים בה", וברגע שאיננו עובד להשי"ת בתורה ובמצוות נקרא 'מת' כמש"כ (דברים ל' ט"ו): "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע", ורשעים בחייהם קרואים מתים, (באר מים חיים).

ידוע הסיפור מהרבי ר' מאיר מפרימשלאן בשם אביו, שהיתה לו פעם 'עליית נשמה', וראה שהביאו לעולם האמת איש צעיר לימים ואחריו איש זקן. והנה לצעיר קראו זקן ולזקן קראו צעיר, שאל: הלא פה זה עולם האמת ומדוע תתלוצצו? ענו לו: הצעיר אמנם לא חי הרבה שנים עלי אדמות, אך כל שנותיו היו קודש לעבודת ד', אך הזקן אם כי חי שמונים שנה בעולם, אך רובם עברו עליו בבטלה, וכאן אין מחשיבים אלא את הימים שעושים בהם מצוות ומעש"ט.

דרשו רומזי רמזים 'איש' ר"ת אדם ימים שעות, כל חשיבותו של האדם הוא כיצד מנצל את שעותיו וימיו לעבודת השי"ת, וכמו שפ"י "ואבוא היום אל העין" שצריכים להיות מבעלי חשבון הנפש להביא את היום לפני העין, לראות כיצד עבר עליו היום, (אמרי חיים).

לכן תלמידים חביבים! צריכים אתם לראות מגיל קטנות לנצל כל שעה וכל יום רק לתורה ועבודת השי"ת, כמו שאנו מתפללים ומבקשים "כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה", ועי"ז תזכו להיות זקני תלמידי חכמים באים בימים. (באר יחיאל)

* * *

חידת השבוע

מצא רמז בפרשה לברכת נטילת ידים, ולברכת המוציא!
 הפתרון: "לא אוכל עד אם דברתי דברי" (כ"ד ל"ג – בעל הטורים)